

„Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt” (Ioan 9,5)

În acestea îi muștră clar, dar blând pe ucenici ca interesându-se de altceva decât de ceea ce trebuia și că, lăsând calea umblată și stabilă, au îndrăznit să pornească pe una care nu li se cuvenea. Căci de ce întrebați, zice, de cele despre care e bine să se tacă?

Pentru ce, părăsind ceea ce e potrivit timpului, vă grăbiți să aflați cele mai presus de înțelegerea omului? Căci nu e timpul cercetării și al căutării stăruitoare a acestora, ci al lucrării. Căci socotesc că trebuie ca, lăsând întrebările despre acestea, să ne silim să împlinim cele poruncite de Dumnezeu și, deoarece ne-a făcut apostoli (trimiși), să împlinim lucrurile apostoliei.

Vindecarea orbului din naștere,
frescă

Dar unindu-Se Domnul cu cei trimiși și așezându-Se în numărul celor ce trebuie să lucreze, totuși le spune acestea ca fiind supus împreună cu noi, sau ca unul dintre noi, voilor Celui ce a poruncit, nu dintr-o necesitate potrivită robului, ci păstrând ceva obișnuit cuvântului și chipului familiar nouă și practicat de noi. Căci noi obișnuim, când voim să convingem pe ascultători, căci cuvântul nu lucrează singur, să le arătăm că ne unim și pe noi cu ei și simțim cu ei, precum preînțeleptul Pavel; grăind corintenilor despre sine și Apollo, zice: „*Ca să învățați de la noi să nu treceți peste ceea ce este scris*” (I Cor. 4, 6).

Deci zice: „*Trebuie să fac, până este ziuă, lucrurile Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze.*” Și ziuă numește aici timpul vieții în trup, iar noapte, timpul de după moarte. Deoarece deci ziua s-a rânduit lucrărilor, iar noaptea, nelucrării și somnului, de aceea timpul vieții, când trebuie să se lucreze binele, zice că este zi, iar timpul în care se doarme, noapte, în care nu se poate lucra absolut nimic. Căci „*cel ce a murit s-a curățit de păcat,*” după spusa lui Pavel (Rom. 6, 7), deoarece, neputând face nimic, nu mai poate nici păcătui. Deci aici dumnezeiasca Scriptură cunoaște și alt înțeles al zilei, cel spiritual, și pentru noapte, nu mai puțin altceva. Dar ziua e timpul potrivit în care

fiecare gând primit ne descoperă vederea nerătăcită a celor căutate. Iar îndreptarea spre cele ce nu se cuvin și spre care nu trebuie să se încerce a se atrage în mod forțat ceea ce este folositor istoricește unei tâlcuiri duhovnicești nu înseamnă nimic altceva decât a confunda fără pricepere ceea ce e util și ceea ce e duhovnicește folositor, tulburându-le pe toate.

„*Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt*” (Ioan 9, 5)

Oare, fiindcă socotim că Hristos nu va fi odată în lume, deoarece Se va înălța după înviere la cer, nu credem că El va fi încă între cei din viața aceasta? Dar, fiind Dumnezeu adevărat, umple nu numai cerurile și cele de dincolo de tărie, ci și lumea noastră. (...) Căci iată, zice, că și Eu lucrez ceea ce Mi se cuvine Mie. Și, deoarece am venit luminând cele ce au nevoie de lumină, trebuie să dau lumină și ochilor trupului care bolesc de lipsa neplăcută de lumină, atunci când unii dintre cei ce suferă de această boală se apropie de Mine. Să înțelegem deci în sens istoric și simplu cuvântul spus acum. Dar e neîndoielnic că Unul-Născut este lumina spirituală, Care poate să lumineze nu numai cele din lumea aceasta, ci și toată cealaltă zidire mai presus de lumea aceasta. Armonizând înțelesul trupesc al celor spuse cu înțelesul mai înalt, socotesc că nu facem un lucru greșit.

(Sfântul Chiril al Alexandriei,
Comentariu la Evanghelia Sfântului Ioan)